

Krav, jeg mener selvfølgelig de nuværende og eventuelle Folketingsrepræsentanter.

Endvidere maa Foreningen arbejde paa at faa Kvinder indmeldte i de demokratiske Foreninger rundt om i Landet, hvoraf der jo i det mindste i Jylland findes en i hver Kreds med mange Afdelinger i de forskellige Sogne i Valgkredsen. Der vilde jo netop være god Lejlighed til at forberedes til det politiske Arbejde. Hun kunde vel ogsaa efterhaanden faa Sæde i Bestyrelsen af de demokratiske Foreninger, thi saa langt kan Landstingsflertallets Haand da ikke række, at det ogsaa der kunde aflaae Døren for Kvinderne, saaledes som det gjorde det forrige Vinter, da de 2 Lovforslag forelaa om at faa Kvinder ind i Bestyrelsen af »De fattiges Kasse« og i »Skolekommissionen«.

Endvidere kunde de Medlemmer, for hvem dette maatte ligge, benytte Pressen, hvis den ellers vil optage vore Artikler. Kort sagt, — det maa siges, skrives, raabes ud over det hele Land: »At det er vor Mening, at der vil opnaas et langt fyldigere Resultat af Arbejdet i Stat og Kommune den Dag, de faar den anden Halvdel af Menneskeheden med i dette Arbejde.«

Det skal ogsaa siges her, at vi Kvinder ikke kan føle os tilfredse med at leve under og lyde Love, som ere givne af Mænd for Kvinder, jeg tror rigtignok ikke, at Mænd vilde finde det lysteligt, at leve under Love, givne for Mænd af Kvinder alene; men jeg tror, at gennem det fælles Samarbejde vil begge Køns Interesser komme til sin fulde Ret.

Jeg vil nu sluttelig indstændig opfordre til at tage Spørgsmaalet om at danne Foreninger til Opnaaelse af Valgbarhed og Stemmeret for Kvinden, den gifte som den ugifte, baade i politisk og kommunal Henseende, under alvorlig Overvejelse.

Det er mit Haab og min Stræben at faa dannet en saadan Forening i København, men jeg anser det for lige saa vigtig en Sag, at der ved dygtige og varmt følende Kvinders Initiativ dannes lignende over hele Landet, og i dette Haab vil jeg bede dette Blads Læsere sætte al deres Kraft ind paa »Agitationen for Kvindens Valgret«!!!

Lise Luplau.

Kvindens sociale Stilling.

Af

F. G. Nielsen.

»Kvinden har altid været, og vil altid vedblive at være den undertrykte,« hører man ofte sige, og ikke sjældent af Folk, som man ellers, i Følge hele deres

Livssyn, maatte antage, stod paa Kvindefrigørelsens Side. Og selv om disse Folk nu ikke bestemt hævder, at Kvinden al Tid vil *vedblive* at være undertryngen, saa betragter Flertallet det dog som en historisk fastslaaet Kendsgerning, at hun al Tid *har været* det.

Dette er ukorrekt!

Jeg bebrejder ikke Folk, at de mener saaledes; thi de antager at have grundige historiske Undersøgelseres Resultat som Paastandsbasis; men de seneste Forskninger har dog vist, at de tænkte urigtigt.

Den amerikanske Videnskabsmand, *Lewis H. Morgan*, har tilbragt næsten en hel Menneskealder for at bringe Klarhed i Fortidens Familieforhold, og i sit omfattende Værk, »*Ancient Society*« — hvoraf et Udtog med det første vil udkomme paa dansk — kommer han til det fuldt sandsynlige Resultat, at i den tidligste Tid har Kvinden i Almindelighed *ikke* været undertrykt, men har vel endogsaa indtaget en vis Magtstilling. Denne hendes Godstilling beroede væsenlig paa Familieforholdets Ordning og de deraf flydende Ejendomsforhold. Man parredes i Flæng, men Børnene kom til at tilhøre den Gruppe, »Gent«, hvortil *Moderen* hørte.

Heraf fulgte en Ejendomsfordeling, der var i absolut Favør af Kvinderne, og det var først Produktionsforholdenes Udvikling, der bragte en Ændring heri. Med disse fulgte nemlig en Indførelse af *Faderretten*, idet Manden hellere ønskede, at specielt *hans* Børn og *hans* Gruppe skulde nyde godt af, hvad han havde erhvervet sig, frem for, at det skulde tilfalde Moderens Gruppe.

At dette bragte en Omvæltning i Ejendomsforholdene, i Disfavør af Kvinderne, er jo givet, og samtidig indtraadte ogsaa hendes Undertrykkelse. Det var de gunstige Ejendomsforhold, der bar Kvinden oppe, og fra den Tid, hendes økonomiske Afhængighed indtraadte, kan hun regne sin uheldige Stillings Begyndelse.

Dette Forhold eksisterer endnu — det eneste Fremskridt, der vel kan kendes, er, at det nu for største Delen *anerkendes*, at Grunden til Kvindens hele sociale Misstilling, maa søges i hendes økonomiske Afhængighed.

Men gaaende ud fra dette, kan man ogsaa som fulgdyldig Slutning hævde, at Kvindens Stilling kun forbedres ved en Omændring af Ejendomsforholdene. Hun skal over for Erhvervelse af Ejendom stilles paa lige Fod med Manden — hun skal have Lov til at gribe ind paa et hvilket som helst Erhvervsgebet, hun vil. En Selvfølge er det, at samtidig med, at man siger dette, maa man *ikke* slappe Fordringen om, at Kvindens Løn skal være lig Mandens.

Jeg er fuldt paa det rene med, at det oven for